U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní žalobce: **S. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. OAM-949/ZA-ZA02-P07-ODMO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2017, č. j. 22 Az 3/2017 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 22 Az 3/2017 - 41, k žalobě podané žalobcem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. OAM-949/ZA-ZA02-P07-ODMO-2015. Tímto rozhodnutím žalovaný odňal žalobci mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany, neboť vyhodnotil, že se změnila bezpečností situace v zemi původu žalobce, Afghánistánu, konkrétně v oblasti kolem Kábulu, odkud žalobce pochází. Doplňková ochrana byla žalobci udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2016, č. j. OAM-949/ZA-ZA02-K03-2015, na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany“), tj. od 3. 6. 2016 do 3. 6. 2018.

[2] Krajský soud shledal, že závěry žalovaného nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že se bezpečnostní situace v Afghánistánu natolik zlepšila, že již není v případě žalobce důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dle krajského soudu je skutkový stav předložený žalovaným značně zkreslený a nemá oporu ve správním spise. Krajský soud uvedl, že nemínil tvrdit, že by bylo jednoznačně prokázáno, že v případě žalobce neexistují důvody pro odnětí doplňkové ochrany. Zdůraznil však, že bylo povinností žalovaného náležitě vyhodnotit uváděné skutečnosti v pravdivém kontextu ve spise založených zpráv o situaci v zemi původu, a v

případě potřeby rovněž doplnit dokazování o další zdroje tak, aby byl skutkový stav zjištěn takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Žalovaný tedy dle krajského soudu neučinil vše nezbytné pro to, aby byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které především namítá, že z informací, které obstaral, jednoznačně vyplývá, že v době od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo v Afghánistánu k podstatnému vývoji událostí, v důsledku něhož již civilní osoby nejsou nevyhnutelně ohroženy na své bezpečnosti. Stěžovatel tak dospěl k závěru, že v případě žalobce již pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, a v případě jeho návratu do vlasti mu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že obstaral dostatek informací o Afghánistánu, včetně oblasti kolem hlavního města Kábulu, kde se žalobce naposledy zdržoval. Stěžovatel dále nesouhlasí s hodnocením soudu, že by použité informace o Afghánistánu byly zastaralé nebo neaktuální. Následně stěžovatel uvádí, že videa na flashdisku předloženém žalobcem se netýkala přímo žalobce, proto je stěžovatel nepoužil jako podklad pro své rozhodnutí.

[4] Stěžovatel zdůrazňuje, že bezpečnostní incidenty se v Afghánistánu uskutečňují již pouze na dílčích a omezených místech a v oblastech, které nejsou pod plnou kontrolou centrální afghánské vlády, nejedná se tudíž již o násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu jako v době, kdy byla dotyčnému doplňková ochrana udělena. Právě oblast v okolí Kábulu, odkud žalobce pochází, patří v současné době k nejbezpečnějším oblastem v celém Afghánistánu.

[5] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný a nepřezkoumatelný. Domnívá se, že jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se v daném případě jedná o právní otázku, která je již dostatečně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu a napadený rozsudek je s touto judikaturou v rozporu. Dle názoru stěžovatele je naplněna i další podmínka přijatelnosti kasační stížnosti, neboť krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by

bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedl, že jeho kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se v daném případě jedná o právní otázku, která je již dostatečně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, a napadený rozsudek krajského soudu je s touto judikaturou v rozporu. Stěžovatel se dále domnívá, že v napadeném rozhodnutí je zásadní pochybení, které může mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva. Stěžovatel však tyto výtky nijak blíže nekonkretizoval.

[9] V nyní posuzované věci je klíčovou otázkou to, zda závěry žalovaného mají oporu v nashromážděných podkladech, konkrétně to, zda je z podkladů zřejmé, že se bezpečnostní situace v Afghánistánu natolik zlepšila, že již není v případě žalobce důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud shledává, že tato otázka je otázkou čistě skutkovou, z výše uvedených typových případů, ve kterých je kasační stížnosti přijatelná, tak připadá v úvahu pouze případ (4), tj. zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je „*správní orgán povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele*“ (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32, rozsudek ze dne 25. 11. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 - 30, či usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Z konstantní judikatury dále vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).

[11] V posuzované věci krajský soud nepochybil, když vyhodnotil, že závěry žalovaného, že se v oblasti kolem Kábulu, odkud stěžovatel pochází, zlepšila bezpečnostní situace natolik, že již přestala být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, nemají oporu v nashromážděných podkladech. Krajský soud rovněž nepochybil, jestliže usoudil i na částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, pokud se nijak nevypořádal a neprovedl důkazy předložené žalobcem k atentátům, které se měly v době od 23. 7. 2016 – 11. 1. 2017 v Kábulu uskutečnit. Žalovaný tedy výše předestřeným povinnostem nedostál, a krajský soud toto pochybení žalovaného ve svém rozsudku správně vyhodnotil.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu